

Arrest

nr. 236 395 van 4 juni 2020

in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker I.S. en diens moeder en thans verzoekster F.S., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuwe KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, §3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst uit een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

De commissaris-generaal komt op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Zij blijven hier echter in gebreke. Verzoekers gaan immers niet of nauwelijks in concreto in op de motieven in de bestreden beslissingen, doch beperken zich daarentegen louter tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het verwijzen naar algemene artikelen en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.2.2. Verzoekers wijzen erop dat zij zeer weinig (tot helemaal niet) geschoold zijn in hun land van herkomst en menen dat hieruit blijkt dat het wel degelijk nodig is om hen specifieke steunmaatregelen te verlenen. Zo niet, zouden hun rechten niet gerespecteerd zijn, te meer daar zij tijdens de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen bijstand hadden van een advocaat, menen zij.

Verzoekers kunnen in hun betoog niet worden gevolgd. In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" in hoofde van verzoekers van 15 februari 2019 (adm. doss., respectievelijk stukken 12 en 13) leest de Raad dat verzoekers op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "neen" antwoordden.

In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaren dat de moeder, verzoekster, de dingen niet zo goed weet en ziek is, maar aangezien geen enkel medisch attest wordt neergelegd waaruit blijkt dat zij een dermate ernstige cognitieve stoornis heeft dat zij niet in staat is verklaringen af te leggen, kan dit niet als uitleg voor de uiteenlopende verklaringen weerhouden worden. Verzoekers gaan hierop niet in. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat tot op heden niet enig medisch attest wordt bijgebracht waaruit zou (kunnen) blijken dat verzoekers daadwerkelijk geheugenproblemen hebben.

Verder blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekers over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikken om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat hun lage scholingsgraad een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of hen zou belemmeren geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. In het verzoekschrift verwijzen verzoekers eveneens naar de chronische stress die zij zouden ervaren hebben door de discriminaties omwille van hun Roma-origine, hetgeen ook een invloed zou hebben op het geheugen. Er blijkt echter niet dat de mentale of psychische gemoedstoestand van verzoekers van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekers slagen er aldus niet in aan te tonen dat hun mentale toestand de oorzaak is van hun vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. Wat betreft het ervaren van veel stress, merkt de Raad nog op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

Het feit dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werden bijgestaan door een advocaat, wijzigt niets aan het voorgaande. Er is immers geen enkele wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoekers tonen niet aan dat de afwezigheid van een raadsman op de Dienst Vreemdelingenzaken met zich meebrengt dat hun verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekers gerespecteerd zijn evenals dat verzoekers in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.2.3. De commissaris-generaal meent dat de door hem opgesomde vaststellingen doen vermoeden dat verzoekers de paspoorten doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden omdat er hierin mogelijk informatie, zoals eerdere reizen of een terugkeer naar Albanië, staat die niet met de verklaringen die verzoekers op het commissariaat-generaal aflegden, overeenstemmen. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun stelling dat hun Roma-afkomst dit zou vergoelijken daar, zo opperen ze, "het geweten is dat de leden van deze origine vaak geen vertrouwen hebben in de overheid, ook gezien de talrijke discriminaties die ze meegemaakt hebben doorheen de jaren". De Raad wijst erop dat indien men zich wendt tot de autoriteiten van een land om er bescherming te verkrijgen, hieraan inherent het vertrouwen in deze autoriteiten is verbonden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en eventuele negatieve ervaringen met de autoriteiten in het land van herkomst of elders kunnen geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielaanvraag te debiteren.

Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en

daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat zij van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat zij hierover concrete, correcte en coherente verklaringen afleggen. Verzoekers zijn hier echter manifest in gebreke gebleven, getuige hiervan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen die door verzoekers op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd.

Waar verzoeker, omwille van diens verklaarde wantrouwen in de autoriteiten dan wel om een andere reden, bepaalde zaken anders voorstelde, werkt dit bovendien louter in zijn eigen nadeel nu bepaalde van zijn verklaringen eenvoudigweg kunnen getoetst worden aan het paspoort dat hij neerlegde. Verzoekers doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissingen waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: "Specifiek met betrekking tot uw paspoort dient in dit verband vastgesteld te worden dat uw verklaringen vóór 2016, het jaar waarin u Albanië verliet, niet naar het buitenland gereisd te hebben (CGVS I.(...), p. 5, 15-16) strijdig zijn met de stempels in uw paspoort waaruit blijkt dat u van 26 oktober 2011 tot 3 november 2011 naar Duitsland en Italië reisde en van 4 tot 14 februari 2015 naar Italië reisde (zie stuk 1). U verklaarde meermaals niet naar het buitenland gereisd te hebben in 2011 en hield vol dat u enkel een paspoort had aangevraagd om het te hebben zonder dat u enige concrete reisplannen had (CGVS, p. 15-16)." Verzoekers leugenachtige en bedrieglijke verklaringen zetten op fundamentele wijze zijn algemene en algehele geloofwaardigheid op de helling en ondergraven tevens de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.4. Ook omtrent de overige door de commissaris-generaal vastgestelde incoherenties en tegenstrijdige verklaringen, komen verzoekers niet verder dan het aanhalen van algemene verklaringen zoals de zeer lage scholingsgraad en vergeetachtigheid. Verzoekers' mentale toestand of het stressgehalte biedt evenwel, zoals ook hoger reeds opgemerkt, geen verklaring of rechtvaardiging voor hun vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag, ongeacht diens scholing, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers hun geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoekers ontkrachten noch weerleggen de in de bestreden beslissingen vastgestelde talrijke frappante tegenstrijdigheden en incoherenties in en tussen hun verklaringen en ze bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.5. De Raad wijst erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoekers geven in hun verzoekschrift geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissingen. Zij wijzen zeer algemeen op de discriminaties ervaren omwille van hun Roma-origine en komen voor het overige niet verder dan naar (algemene als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) de discriminatie van Roma in Albanië te verwijzen, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in hun persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald

in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2.6. Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben verzoekende partijen op 25 mei 2020 een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In hun pleitnota van 25 mei 2020 wijzen verzoekende partijen erop dat waar in de beschikking van 6 maart 2020 wordt opgemerkt dat indien men zich tot de autoriteiten van een land wendt om er bescherming te verkrijgen, hieraan inherent het vertrouwen in deze autoriteiten is verbonden, dit inderdaad zo zou moeten zijn, maar de werkelijkheid evenwel is dat bepaalde bevolkingsgroepen vaker dan andere bevolkingsgroepen te maken krijgen met discriminaties door overheden waardoor er minder vertrouwen bestaat.

Verzoekende partijen wijzen voorts, met betrekking tot de incoherenties en tegenstrijdigheden in hun verklaringen, op hun lage scholingsgraad. Ze voeren aan dat deze problemen van zeer lage scholingsgraad en vergeetachtigheid zich gedurende de verschillende interviews die ze hebben afgelegd uiten, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal. Tevens merken ze op verschillende keren hun problemen te hebben gerelateerd aan hun etnische origine en de langdurige discriminaties die ze ervaren. Ze merken op in het verzoekschrift reeds te hebben verwezen naar een onderzoek waaruit blijkt dat chronische stress, *in casu*, zo voegen ze eraan toe, de discriminaties ervaren omwille van hun Roma-origine, een invloed heeft op het geheugen.

Verder citeren verzoekende partijen uit voormelde beschikking en de bestreden beslissingen en ze verwijzen tot slot naar artikel 4.4. van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun pleitnota geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 6 maart 2020 opgenomen grond. Ze beperken zich immers in hun pleitnota tot het herhalen van eerder door hen aangehaalde argumenten, zonder dat zij evenwel concrete en valabele elementen bijbrengen die vermogen een ander licht te werpen op de grond in voormelde beschikking.

Zo wijzen verzoekende partijen in de pleitnota o.a. opnieuw op hun lage scholingsgraad, hun gebrekkige vertrouwen in de autoriteiten en hun etnische origine en de discriminaties die ze hebben ervaren, doch zij slagen er niet in de loutere herhaling van eerdere argumentatie niet in een ander licht te werpen op de grond in voormelde beschikking, waar dienaangaande wordt vastgesteld als volgt:

“Verzoekers wijzen erop dat zij zeer weinig (tot helemaal niet) geschoold zijn in hun land van herkomst en menen dat hieruit blijkt dat het wel degelijk nodig is om hen specifieke steunmaatregelen te verlenen. Zo niet, zouden hun rechten niet gerespecteerd zijn, te meer daar zij tijdens de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen bijstand hadden van een advocaat, menen zij.

Verzoekers kunnen in hun betoog niet worden gevolgd. In de vragenlijst “bijzondere procedure noden” in hoofde van verzoekers van 15 februari 2019 (adm. doss., respectievelijk stukken 12 en 13) leest de Raad dat verzoekers op de vraag “Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?” duidelijk “neen” antwoordden.

In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaren dat de moeder, verzoekster, de dingen niet zo goed weet en ziek is, maar aangezien geen enkel medisch attest wordt neergelegd waaruit blijkt dat zij een dermate ernstige cognitieve stoornis heeft dat zij niet in staat is verklaringen af te leggen, kan dit niet als uitleg voor de uiteenlopende verklaringen weerhouden worden. Verzoekers gaan hierop niet in. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat tot op heden niet enig medisch attest wordt bijgebracht waaruit zou (kunnen) blijken dat verzoekers daadwerkelijk geheugenproblemen hebben.

Verder blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekers over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikken om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat hun lage scholingsgraad een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of hen zou belemmeren geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties. In het verzoekschrift verwijzen verzoekers eveneens naar de chronische stress die zij zouden ervaren hebben door de discriminaties omwille van hun Roma-origine, hetgeen ook een invloed zou hebben op het geheugen. Er blijkt echter niet dat de mentale of psychische gemoedstoestand van verzoekers van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekers slagen er aldus niet in aan te tonen dat hun mentale toestand de oorzaak is van hun vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. Wat betreft het ervaren van veel stress, merkt de Raad nog op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

(...)

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekers gerespecteerd zijn evenals dat verzoekers in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.2.3. De commissaris-generaal meent dat de door hem opgesomde vaststellingen doen vermoeden dat verzoekers de paspoorten doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden omdat er hierin mogelijk informatie, zoals eerdere reizen of een terugkeer naar Albanië, staat die niet met de verklaringen die verzoekers op het commissariaat-generaal aflegden, overeenstemmen. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun stelling dat hun Roma-afkomst dit zou vergoelijken daar, zo opperen ze, “het geweten is dat de leden van deze origine vaak geen vertrouwen hebben in de overheid, ook gezien de talrijke discriminaties die ze meegemaakt hebben doorheen de jaren”. De Raad wijst erop dat indien men zich wendt tot de autoriteiten van een land om er bescherming te verkrijgen, hieraan inherent het vertrouwen in deze autoriteiten is verbonden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en eventuele negatieve ervaringen met de autoriteiten in het land van herkomst of elders kunnen geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielaanvraag te debiteren.

Van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland van meet af aan in vertrouwen neemt door zijn relaas volledig uiteen te zetten. In het bijzonder kan van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die (mee) de (directe) aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit

reeds van bij de aanvang, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat zij van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat zij hierover concrete, correcte en coherente verklaringen afleggen. Verzoekers zijn hier echter manifest in gebreke gebleven, getuige hiervan de verschillende concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen die door verzoekers op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd.

Waar verzoeker, omwille van diens verklaarde wantrouwen in de autoriteiten dan wel om een andere reden, bepaalde zaken anders voorstelde, werkt dit bovendien louter in zijn eigen nadeel nu bepaalde van zijn verklaringen eenvoudigweg kunnen getoetst worden aan het paspoort dat hij neerlegde. Verzoekers doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissingen waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: "Specifiek met betrekking tot uw paspoort dient in dit verband vastgesteld te worden dat uw verklaringen vóór 2016, het jaar waarin u Albanië verliet, niet naar het buitenland gereisd te hebben (CGVS I.(...), p. 5, 15-16) strijdig zijn met de stempels in uw paspoort waaruit blijkt dat u van 26 oktober 2011 tot 3 november 2011 naar Duitsland en Italië reisde en van 4 tot 14 februari 2015 naar Italië reisde (zie stuk 1). U verklaarde meermaals niet naar het buitenland gereisd te hebben in 2011 en hield vol dat u enkel een paspoort had aangevraagd om het te hebben zonder dat u enige concrete reisplannen had (CGVS, p. 15-16)." Verzoekers leugenachtige en bedrieglijke verklaringen zetten op fundamentele wijze zijn algemene en algehele geloofwaardigheid op de helling en ondergraven tevens de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.4. Ook omtrent de overige door de commissaris-generaal vastgestelde incoherenties en tegenstrijdige verklaringen, komen verzoekers niet verder dan het aanhalen van algemene verklaringen zoals de zeer lage scholingsgraad en vergeetachtigheid. Verzoekers' mentale toestand of het stressgehalte biedt evenwel, zoals ook hoger reeds opgemerkt, geen verklaring of rechtvaardiging voor hun vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag, ongeacht diens scholing, worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers hun geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zouden moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Verzoekers ontkrachten noch weerleggen de in de bestreden beslissingen vastgestelde talrijke frappante tegenstrijdigheden en incoherenties in en tussen hun verklaringen en ze bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas."

De Raad beklemtoont dat verzoekende partijen zich bezwaarlijk achter hun lage scholingsgraad kunnen verschuilen, nu uit hun verklaringen o.a. afdoende en duidelijk blijkt dat zij zich wel degelijk en goed bewust zijn van hetgeen zij verklaarden/verklaren. Dat zij laaggeschoold zijn, zoals verzoekende partijen benadrukken, verklaart, noch rechtvaardigt de vaststelling dat verzoekende partijen zeer uiteenlopende, leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegden omtrent onder meer verzoekers paspoort, waar dienaangaande in de bestreden beslissingen op goede grond wordt vastgesteld als volgt, vaststellingen die door verzoekende partijen niet in een ander daglicht worden geplaatst: "U verklaarde hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit in het bezit was geweest van een paspoort of identiteitskaart. U bevestigde dat u zeker was dat u nooit in het bezit was geweest van een paspoort (verklaring DVZ Ilir, d.d. 04.10.2017, vraag 28). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u uw paspoort bij u in België had maar het niet meenam naar uw persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS Ilir, d.d. 09.04.2019, p. 14). Uw moeder meent dan weer dat u uw paspoort verloren bent (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS Fatmira, d.d. 09.04.2019, p. 7). Hoewel u na uw persoonlijk onderhoud uw paspoort alsnog indiende, blijft de vaststelling dat u en uw moeder aanvankelijk bedrieglijke verklaringen aflegden over uw paspoort overeind." Voorts behoeft men geen scholing om te weten of men al eerder zijn land van herkomst naar het buitenland heeft verlaten, waardoor verzoekers lage scholingsgraad allerminst zijn manifest leugenachtige en bedrieglijke

verklaringen vermag te verschonen omtrent het feit of hij Albanië al voor 2016 eens had verlaten, in welke verband de commissaris-generaal pertinent het volgende vaststelde: *"Specifiek met betrekking tot uw paspoort dient in dit verband vastgesteld te worden dat uw verklaringen vóór 2016, het jaar waarin u Albanië verliet, niet naar het buitenland gereisd te hebben (CGVS Ilir, p. 5, 15-16) strijdig zijn met de stempels in uw paspoort waaruit blijkt dat u van 26 oktober 2011 tot 3 november 2011 naar Duitsland en Italië reisde en van 4 tot 14 februari 2015 naar Italië reisde (zie stuk 1). U verklaarde meermaals niet naar het buitenland gereisd te hebben in 2011 en hield vol dat u enkel een paspoort had aangevraagd om het te hebben zonder dat u enige concrete reisplannen had (CGVS, p. 15-16)."* Ook verzoekster, voor wie tot op heden geen medisch attest wordt neergelegd waaruit blijkt dat zij ziek is en/of met geheugenproblemen te kampen zou hebben, deinsde er klaarblijkelijk niet voor terug om de Belgische asielinstanties bewust leugens voor te houden, zo blijkt uit volgende pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen waaraan geen afbreuk wordt gedaan: *"Uw moeder verklaarde bij de DVZ haar paspoort achtergelaten te hebben in Albanië en nooit in het bezit geweest te zijn van een identiteitskaart (verklaring DVZ Fatmira, d.d. 04.10.2017, vraag 28). Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart zij haar paspoort en identiteitskaart 'onderweg', buiten Albanië, verloren te hebben (CGVS Fatmira, p. 6). Uit haar Nederlands asielf dossier blijkt echter dat uw moeder daar een identiteitskaart uitgegeven op 22 april 2011 neerlegde."* Verzoekende partijen hun verklaringen zijn daarnaast ook op andere punten in strijd met de informatie verkregen van de Nederlandse asielinstanties, vaststellingen welke verzoekende partijen niet ontkrachten of weerleggen.

De vaststelling dat verzoekende partijen, omwille van hun gebrekkige vertrouwen in de autoriteiten of om welke reden dan ook, geheel in strijd met de medewerkingsplicht die op hen zoals op alle verzoekers om internationale bescherming rust, dermate incoherente, tegenstrijdige en geheel leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegden, waarmee zij intentioneel poogden de Belgische asielinstanties te misleiden, haalt op fundamentele wijze hun algemene en algehele geloofwaardigheid onderuit en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid en ernst van het door hen ingeroepen vluchtrelaas. Verzoekende partijen ontkrachten noch weerleggen hetgeen in de bestreden beslissingen en de beschikking van 6 maart 2020 concreet met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven wordt vastgesteld.

Verzoekende partijen, die in hun pleitnota zeer algemeen gewag maken van hun etnische origine en de beweerd langdurige discriminaties die zij zouden hebben ondergaan, werpen evenmin een ander licht op de grond in voornoemde beschikking waar als volgt wordt overwogen: *"De Raad wijst erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers geven in hun verzoekschrift geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissingen. Zij wijzen zeer algemeen op de discriminaties ervaren omwille van hun Roma-origine en komen voor het overige niet verder dan naar (algemene als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) de discriminatie van Roma in Albanië te verwijzen, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in hun persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."*

De Raad wijst er tot slot op dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4.4 van de richtlijn 2011/95/EU, bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van hun relaas en de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen die niet worden ontkracht of weerlegd, geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden

vervolgd of ernstige schade hebben ondergaan in de zin van voormelde bepaling. Verzoekende partijen kunnen zich hier dan ook niet dienstig op beroepen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS